

ABDÜRRAÛF es-SİNKİLÎ

(عبدالرؤف السنكلى)

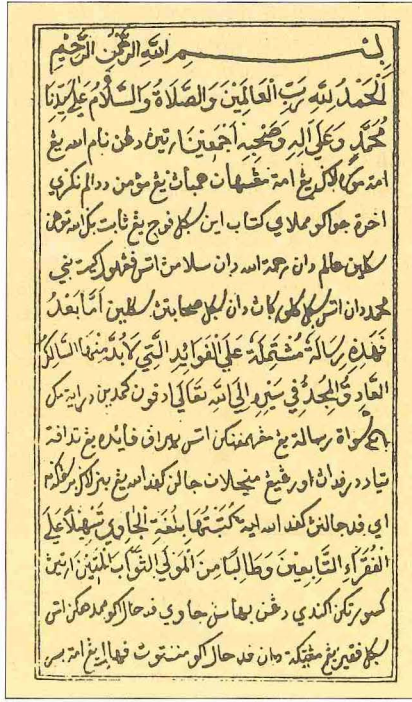
(ö. 1105/1693 [?])

Şüttâriyye tarikatına mensup
Açeli mutasavvıf
ve fıkıh âlimi.

1025'te (1616) Açe Sultanlığı'na bağlı Sumatra'nın batı sahilindeki Fansür'un kuzeyinde yer alan Sinkil'de doğdu. Resmî görevle Açe'ye gönderilen Ali adlı bir Osmanlı âliminin oğludur. Gençliğinde din eğitimi görmek için Arabistan'a giderek on dokuz yıl orada kaldı. Medine'de Şeyh Ahmed el-Kuşâşî ve halifesi İbrâhim el-Kürânî vasıtasıyla Şüttâriyye tarikatına intisap etti. 1661'de Açe'ye dönerek Şüttâriyye'yi yaymaya çalıştı. Kesin olmamakla birlikte 1693'te Açe'de vefat etti. Şüttâriyye tarikatı, Cava ve Endonezya'ya müridleri tarafından götürüldü.

Abdürraûf es-Sinkilî'nin tasavvuf anlayışının nazarî esası, nefsin yedi mertebesi bulunduğu ve insanın Allah'ın sûreti olduğu fikridir. *Umdetü'l-muhtâcîn* adlı eserinde bu konu ile ilgili geniş bilgi vermiş, ayrıca *Kifâyetü'l-muhtâcîn*, *Beyânü't-tecellî* gibi bazı eserlerinde bu görüşlerini tekrar ele alarak açıklamıştır. Sünnî çerçeve içinde kalarak, XVII. yüzyılın başlarında Açe'de gelişen şeriat dışı tasavvufî anlayışı reddeden Abdürraûf'un eserlerinin çoğu Malayca, bir kısmı ise Arapça'dır. Geniş ölçüde Beyzâvî'nin tefsirinden faydalanarak hazırladığı Malayca Kur'an meâli (*Tercümanü'l-müsteftâ*, II-1, İstanbul 1302) ile Rânîrî'nin *Şirâtü'l-müstakîm*'ine zeyl olarak yazıp Açe Prensesi Safiyetüddîn'e takdim ettiği *Mir'âtü't-tullâb* adlı Şâfiî fıkıh kitabı önemli eserleridir. *el-Mevâ'izü'l-bedî'a* adlı kırk hadis tercümesinin Abdürraûf'a ait olup olmadığı kesin olarak belli değildir. *Şâ'ir Ma'rifet* adlı âhiretle ilgili Malayca tasavvufî manzume ve diğer bazı eserler de kendisine atfedilmektedir. İbnü'l-Arabî'den seçtiği vahdet-i vücûdla ilgili iki metnin şerhi olan *Değâyku'l-hurûf* adlı Malayca eseri, A. Johns tarafından İngilizce tercümesiyle birlikte neşredilmiştir (bk. *JRAS*, s. 55-73, 139-158).

Açe'de gelişen Râfizî harekete şiddetle karşı koyup Sünniliği savunduğu için sonraki nesiller Açe'ye İslâmiyet'i onun getirip yaydığını sanmışlardır. Mezarı

Abdürraûf es-Sinkilî'nin

Umdetü'l-muhtâcîn adlı eserinden bir sayfa(Paris Bibliothèque Nationale, Malais-Javanais, nr. 66, vr. 1^a)

Açe ırmağının ağzında bulunduğundan "Töngku di-Kuala" lakabıyla anılan Abdürraûf es-Sinkilî, Açe'nin en büyük velîsi olarak kabul edilmektedir. Hakkında Adolf Rinkes tarafından bir doktora çalışması yapılmıştır (*Abdoerraoef van Singkel, Bijdrage tot kennis van mystiek op Sumatra en Java*, Heerenveen 1909).

BİBLİYOGRAFYA :

Adolf Rinkes, *Abdoerraoef van Singkel, Bijdrage tot de kennis van de mystiek op Sumatra en Java* (Rijks-Universiteit te Leiden), Heerenveen 1909; Karatay, *İç-Arapça Basmalar*, s. 16; Antoine Cabaton, "Abdurrauf, de Singkel", *RMM*, XIV (1911), s. 82-99 (A. Rinkes'in eserinin tanıtma yazısı); A. Johns, "Dağâ'ik al-Hurûf by 'Abd al-Ra'ûf of Singkel", *JRAS* (1955), s. 55-73, 139-158; a.m.f., "The Role of Sufism in the spread of Islam to Malaya and Indonesia", *JPHS*, IX/3 (1961), s. 153, 156 M. B. Hooker, "The translation of Islam into South-East Asia", *Islam in South-East Asia*, Leiden 1983, s. 11; John Bousfield, "Islamic Philosophy in South-East Asia", *Islam in South-East Asia* (nşr. M. B. Hooker), Leiden 1983, s. 95, 117, 118; W. Juynboll, "Açe", *IA*, I, 121; P. Voorhoeve "Abd al-Ra'ûf al-Sinkilî, *EI*² (Fr.), I, 90; "Abdul Rauf Singkel", *Ensiklopedi Indonesia*, Jakarta 1980, I, 55-56.

NİHAT AZAMAT

ABDÜRREŞİD-i DEYLEMÎ

(عبدالرشيد ديلمى)

(ö. 1081/1670)

Hint-Türk imparatorları Şah Cihan
ve Evrengzib'in himayelerinde
Hindistan'da yaşayan
İrânî hattat ve şair.

Kazvin'de doğdu. Hasenî seyyidlerden bir aileye mensuptur. Yazıyı, dayısı meşhur nesta'lik hattatı İmâd'dan öğrendi. Bundan dolayı gençliği İsfahan'da geçti. Dayısının öldürülmesi üzerine ailesinin bir kısmı Anadolu'ya, bir kısmı Hindistan'a göç etti. Abdürreşid-i Deylemî de Hindistan'a kaçarak Şah Cihan'a sığındı. Önce sarayda hususi kâtipliğe getirildi. Daha sonra saray kütüphanesinde *hâfız-ı kütüb* olarak çalıştı ve hükümdarın özel hattatlığını yaptı. Şah Cihan'ın oğlu Dârâ Şükûh'a ve Evrengzib'in kızı Zibünnisâ'ya hat dersleri verdi. Şah Cihan'ın sarayında yirmi üç yıl hizmet etti (1623-1646). Abdürreşid Agra'da öldü. Talebesi Zibünnisâ onun için bir mersiye yazarak ölümüne tarih düşürmüştür.

İrân'da Abdürreşid ve Reşidâ, Hindistan'da ise Âgâ Reşid ve Âgâ unvanlarıyla tanınmış, şöhreti İrân'dan çok Hindistan'da yayılmıştır. Dayısı İmâd'ın üslubunu benimsemiştir. Gulâm Muhammed, tezkiresinde Hindistan'da onun tavrının benimsendiğini ve on beş talebesi olduğunu yazmaktadır. Bunlar arasında, Şah Cihan'ın oğlu ve Evrengzib'in kızı dışında Hindistan'da tanınmış olanları Muhammed Eşref Hâce-serâ, Saîdâ-yı Eşref, Abdurrahmân-ı Fermannûvis ve Mîr Hâce'dir.

Sipihr, tezkiresinde diğer yazı çeşitlerini de yazdığını söyler; ancak bu hususta geniş bir araştırma yapan Mehdî Beyânî, onun nesta'likten başka yazısına rastlanmadığını bildirir. İmzalarını Abdürreşid, Abdürreşid-i Deylemî, Reşidâ, Abdürreşid eş-Şerîf el-Hasenî şeklinde atmıştır. İstinsah ettiği kitapların en güzelleri, Hâce Abdullah-ı Ensârî'nin *Mağâlât*'i (Tahrân, Kitaphâne-i Saltanatî) ile Mevlânâ'nın *Meşnevî*'sidir (Tahrân, Âgâ-yı Doktor Mehdevî Kütüphanesi). Tahrân, Delhi, Leningrad, Kâbil ve Oxford kütüphanelerinden başka İstanbul Üniversitesi Kütüphanesi ile Türk ve İslâm Eserleri Müzesi'nde de yazıları vardır.

BİBLİYOGRAFYA :

Habîb, *Hatt u Hattâtân*, İstanbul 1305, s. 196; Mehdî Beyânî, *Ahvâl ü Âsâr-ı Hoşnûvîsân*, Tahran 1363 hş., II, 393; Habîbullah Fezâilî, *Atlas-ı Haş*, İsfahan 1391, s. 533; P. P. Soucek, "Abd-al-Raşid Daylami", *EI*, I, 150.

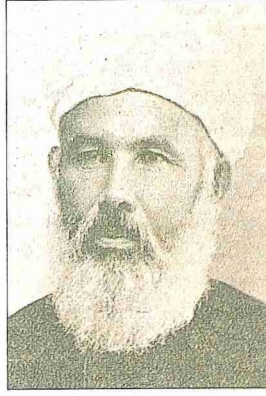

ALİ ALPARSLAN

ABDÜRREŞİD İBRAHİM

(1857-1944)

Rusya Türkleri'nin ilk siyasî temsilcisi,
İslâmcı gazeteci-yazar, seyyah.

Abdürreşid
İbrahim (1910)

23 Nisan 1857'de Sibiry'a'da Tobolsk ilinin Tara kasabasında doğdu (bk. *Ter-cüme-i Hâlim*, s. 2). Aslen Buharalı bir Özbek aileden gelmektedir. Babası Ömer Efendi devrin siyasî hadiselerine karışmış bir vatanperver, annesi Başkurt Türkleri'nden Afife Hanım'dır. Abdürreşid İbrahim genç yaşta ailesinden ayrılarak başladığı tahsil hayatını, çevre kazalardaki medreselerde sürdürdü. Teman Medresesi'nde de bir süre okuduktan sonra devrin tanınmış medreselerinin bulunduğu Kışkar'a (قشکار) gitti. Burada okurken pasaportunun süresi bittiği için tahsiline ara vermek zorunda kaldı. Kırgız kabileleri arasında dolaşarak hocalık ve imamlık yaptıktan sonra Orenburg'a geldi (1879). Gizlice bir gemiye binip hacca gitmek üzere İstanbul'a kaçtı (1880). Burada iki ay kadar kaldıktan sonra hacca gitti. Hacdan sonra Medine'de tahsil hayatının ikinci devresine başladı. Çeşitli âlimlerden ders okuyarak kıraat, fıkıh ve hadis ilimlerinden icâzet aldı. 1884 yılı sonunda İskenderiye üzerinden İstanbul'a, oradan da Tara'ya döndü ve medresede ders vermeye başladı (1885). Aynı yıl evlendi. Medine'ye talebe götürmek üzere İstanbul üzerinden ikinci defa hacca gitti. Öğrencileri Medine'ye yerleştirerek yine İstanbul üzerinden Tara'ya döndü. Burada bir "usûl-i cedîd" okulu açtı ve eğitim çalışmalarına başladı. Bu sırada *Livâû'l-hamd* adlı risâlesini İstanbul'da bastırarak Rusya'da dağıttı.

1892'de Ufa şehrinde Orenburg Şer'i Mahkemesi'ne âza seçilerek kadılık yaptı. Sekiz ay kadar da bu mahkemenin reisliğinde bulunduktan sonra müftü ile arasında ihtilâf çıkınca görevinden istifa etti (1895). İstanbul'a giderek siyasî mücadelesine orada devam etti. Bu sırada Rus Çarlığı'nın Türkler'e yaptığı baskı ve haksızlıkları ortaya koyan

Çolpan Yıldızı adlı kitabını yayımlayıp gizlice Rusya'ya gönderdi. 1896'da Avrupa'ya gitti. İsviçre'de tanıştığı Rus sosyalistlerine Rusya'daki müslümanların durumunu anlattı ve yardımlarını istedi. 1897 Nisanında İstanbul'dan başlayarak üç yıl süren bir seyahate çıktı. Mısır, Hicaz, Filistin, İtalya, Avusturya, Fransa, Bulgaristan, Sırbistan, Batı Rusya üzerinden Çin Türkistanı'na, oradan da Sibiry'a üzerinden Tara'ya döndü (1900). 1902'de Petersburg'da yayımlamaya başladığı *Mir'ât* adlı dergi ile Rusya'daki müslümanların meselelerini yeniden ele aldı. İstanbul'a döndüğünde Rus elçisinin isteği üzerine tevkif edildi ve Odesa'ya gönderildi; fakat Rusya Türkleri'nin baskıları sonucunda serbest bırakıldı.

1904 yılı sonunda Petersburg'a yerleşerek orada bir matbaa kurdu; dinî ve siyasî mahiyette eserler yayımlamaya başladı. Müslümanlar arasında birlik sağlamak maksadıyla *Ülfet* ve *Tilmîz* gazetelerini neşretti (1905). 1905 Rus ihtilâlinin sonrasına çıkan hürriyet havası içinde Rusya Türkleri de çeşitli millî-siyasî faaliyetlere giriştiler. Bu sırada Kazanlı aydınlar ve zenginlerin bütün Rusya Türkleri'ni bir araya getirmeye yönelik faaliyetleri başlayınca, Abdürreşid İbrahim bu faaliyetlerin başına geçerek Rusya müslümanlarına siyasî haklar tanınması ve Türkler'in bir ittifak kurması için yoğun bir çalışma içine girdi. Önce belli başlı merkezlerdeki müslüman ileri gelenlerini bir araya topladı ve ortak kararlar alınmasını sağlamaya çalıştı. Bunun için Mekerce'de (Nijni Novgorod) bütün müslüman liderler, âlim ve yazarlarla edipler, zenginler ve talebelerin katıldığı bir toplantı düzenledi. Ancak hükümet buna izin vermeyince toplantı Oka nehri üzerinde bir gemide yapıldı. Bu toplantıda kabul

edilen, Rusya müslümanlarının bir ittifak kurmaları fikri üzerine, Abdürreşid İbrahim Petersburg'a dönünce müslümanlar arasında ittifak kurmanın gereğini anlatan *Bin Üçyüz Senelik Nazra* adlı eserini neşretti. 13 Ocak 1906'da yapılan ikinci toplantıda Abdürreşid İbrahim ve arkadaşlarının hazırladığı "ittifak nizamnamesi" oy birliğiyle kabul edildi.

Abdürreşid İbrahim'in bu dönemdeki siyasî faaliyetlerine, Duma meclisi üyesi olmamakla birlikte, bilhassa müslüman üyeler üzerindeki tesiri ve ilk iki Duma döneminde (1906-1907) Petersburg'da, bu meclisin müslüman üyelerinden ikisi ile yürüttüğü muhtariyet hareketini ilâve etmek gerekir. Rusya'daki müslümanların muhtariyet meselelerine ait görüşlerini, bu sırada neşrettiği *Aftonomiya* risâlesinde ele aldı. Ancak III. Duma döneminde Rus baskısı artınca birçok aydın hapsedildi veya sürgüne gönderilerek sıkı tedbirler alındı. Bu arada Abdürreşid İbrahim'in gazeteleri ve matbaası kapatıldı. İttifak merkez icra heyetinin önemli iki üyesi olan Abdürreşid İbrahim ve Akçuraoğlu Yusuf, programlarını dış ülkelerde gerçekleştirmeye yöneldiler. Rusya'dan ayrılan Abdürreşid İbrahim ikinci büyük seyahatine çıktı. 1907 sonlarında Batı Türkistan, Buhara, Semerkant, Yedisu ve civarını içine alan bir yıllık geziden sonra tekrar Tara'ya gelerek ailesini aldı ve Kazan'a yerleştirdi. 1908 Eylülünde buradan hareketle Sibiry'a, Moğolistan, Mançurya, Japonya, Kore, Çin, Hindistan, Hicaz ve Ortadoğu üzerinden İstanbul'da son bulan seyahatini tamamladı (1910). Bu seyahatle ilgili hâtıralarını *Âlem-i İslâm* adıyla neşretti. Abdürreşid İbrahim'in Japonya'daki faaliyetlerinin başında, Şark milletlerinin Rusya, İngiltere ve Amerika başta olmak üzere Batılı sömürgeci devletlere karşı beraber hareket etmelerini ve İslâmiyet'in Japonya'da yayılmasını temin için kurduğu Asya Kuvve-i Müdâfaası cemiyetini zikretmek gerekir. Seyahati sırasında ziyaret ettiği yerlerde gördüklerini, Kazan'da oğlunun yayımladığı *Beyânülhak*, İstanbul'da *Sirât-ı Müstakîm* gibi gazete ve mecmualara gönderdiği yazılarda anlattı. *Sirât-ı Müstakîm*'de, misyonerlerin Japonya'da Hz. Peygamber aleyhinde dağıttıkları bir kitaba cevap olarak yazılıp dağıtılacak bir eserin kaleme alınmasını isteyen ilk yazısı da